Thập Nhị Nhân Duyên

Đọc Lại Người Xưa:
Phạm Ngũ Lão

Nam nhi vị liễu công danh trái
Tu thính nhân gian thuyết Vũ hầu

Đại công ngoài mãi tầm tay
Thẹn nghe lời nhắc rồng mây Vũ hầu
Non sông riêng họ Trần đâu
Mà trăm trận đánh công đầu về ai
Để ta thương một chàng trai
Giáo cầm ngang tiếng thở dài mấy thu
Kìa trên giòng sử hoang vu
Cầm tay ai vượt sương mù trỏ lên
Thẳng băng ngọn giáo mũi thuyền
Nuốt sao Ngưu lệnh còn xuyên trăng tà
Chàng trai cười ngất Đông A
Hơi văn nhọn mãi chính là đại công.

Đọc Lại Người Xưa:
Thị Lộ

Tôi ở Tây Hồ bán chiếu gon
Cớ chi ông hỏi hết hay còn

Còn gì đây, hết gì đây
Chiếu nhà vua, gái thơ ngây biết gì
Chiếu gon ông hỏi làm chi
Dệt nên tôi cũng bán đi là thường
Hồ Tây còn nước còn gương
Vai tôi còn chiếu tuy giường thì không
Ông còn đất trải không ông
Mà toan mua chiếu mất công hỏi người
Sao ông không hỏi ông trời
Hỏi thân ngày trước hỏi đời hôm nay
Còn đem non nước làm rầy
Cả chiêm bao, cả chiếu này nữa ư?

Đọc Lại Người Xưa:
Nguyễn Du

Văn tự hà tàng vi ngã dụng
Cơ hàn bất giác thụ nhân liên

Chẳng dùng chi được văn tài
Thân này lụy áo cơm ai bất ngờ
Phút giây chết điếng hồn thơ
Nét đau mặt chữ đến giờ còn đau
Chắc gì ba trăm năm sau
Đã ai vào nổi cơn sầu nằm đây
Nếu không cơm đọa áo đầy
Như thân nào thịt xương này bỗng dưng
Chết theo vào đến lưng chừng
Say từng mảnh rớt, mê từng khúc rơi
Nửa chiều say ngất mê tơi
Khúc đâu lơ láo mảnh đời thi vương.

Đọc Lại Người Xưa:
Hồ Xuân Hương

Đưa tay với thử trời cao thấp
Xoạc cẳng đo xem đất ngắn dài

Đo xem đất có dài chăng
Với tay xem có thật rằng trời cao
Ôi sầu đây hận đây sao
Văn chương hồ thỉ đêm nào tung hê
Sầu không nở trắng hoa lê
Hận không chôn chặt bên lề cỏ xanh
Cán cân rơi mất thôi đành
Túi càn khôn thắt được danh bao giờ
Còn tên còn tiếng cũng lơ
Còn son để yếm còn thơ để đời
Sân đu cọc nhổ còn chơi
Ngã ra lại có đất trời ở trong.

Đọc Lại Người Xưa:
Bà Huyện Thanh Quan

Người xưa cảnh cũ giờ đâu tá
Khéo ngẩn ngơ thay lũ trọc đầu

Nước trong giòng đục thương ai
Chiều sương gió tiễn sô gai bốn bề
Yếm khăn đi cũng chẳng về
Nghiệp văn chương ấy nặng nề đến đâu
Lạ gì mưu lũ trọc đầu
Cung vua dìm tiếng thơ sầu Thanh Quan
Dễ gì khi qua Đèo Ngang
Chim kêu lại chẳng gan vàng xót xa
Mảnh tình riêng ta với ta
Phải đâu tâm sự một Bà Huyện thôi
Nước còn chau mặt không trôi
Hồn thu thảo lắng chuông hồi cổ kim.

Đọc Lại Người Xưa:
Cao Bá Quát

Minh nhật dục từ Nam phố đạo
Hà nhân cánh xướng Bắc cung thanh

Đường Thanh Nghệ Tĩnh chon von
Nhịp ba cung bắc ai còn hát đây
Cánh chim lượng gió đong đầy
Khói hoàng đô thoắt liền mây đế thành
Rồng Lê phượng Nguyễn tung hoành
Chẳng e lưu xú chẳng đành lưu phương
Ba hồi trống dục pháp trường
Máu tuôn phách dựng phố phường còn mưa
Cơn buồn gió lọt mành thưa
Mấy mươi giông bão cho vừa nhịp ba
Nào ai đáng mặt danh ca
Mời ai danh sĩ Bắc Hà về nghe.

Đọc Lại Người Xưa:
Hán Vũ Đế

Lan hữu tú hề cúc hữu phương
Hoài giai nhân hề bất năng vương

Cúc thơm lan nõn bằng không
Chỉ riêng người đẹp người trông người chờ
Người không quên được bao giờ
Hồn như mây trắng bơ phờ gió thu
Cúc đành ôm khối tình u
Lan đành chôn chặt mối thù đế vương
Để rồi như hoa hướng dương
Để rồi như cỏ đoạn trường hay sao
Không không hãy nở thành đao
Mọc thành gươm trỏ ngay vào hiện thân
Của trăm ngàn kiếp giai nhân
Rạch cho nát cả chín lần si mê.

Đọc Lại Người Xưa:
Thôi Hộ

Khứ niên kim nhật thử môn trung
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng

Ngày này xưa cổng này đây
Hoa đào má đỏ cùng lây ánh hồng
Đã ngưng một điểm Thời - Không
Mở ra ngoài phía chiếc lồng thiên cơ
Đón vào sâu tận cõi bờ
Chưa ai vào được hay mơ được vào
Chợt nghe má đỏ hôm nào
Cười lên từ cổng hoa đào nhặt thưa
Cổng ơi mở cửa bằng thừa
Đừng tin kích thước gửi vừa Đường thi
Chàng Thôi ngắm hão rồi đi
Một khung chết đứng mong gì ngàn sau.

Đọc Lại Người Xưa:
Đỗ Mục

Hốt phát cuồng ngôn kinh tứ tọa
Lưỡng hàng hồng phấn nhất thì hồi

Lời cuồng giây phút ném ra
Thềm cao tiệc lớn ai mà dám ghi
Ngàn sau đọc nát Đường thi
Biết đâu Mục nói câu gì ngàn xưa
Một câu ngàn vạn bất ngờ
Sóng trôi nghiêng cả hai bờ phấn son
Cân đai ngồi sững núi non
Cuồng phu đệ nhất cuồng ngôn thuở nào
Ôi câu thần chú ai trao
Mộng Dương Châu lại mở vào mười năm
Cười vang nửa gối cao nằm
Thơ còn tiếng rượu còn tăm đó hề.

Đọc Lại Người Xưa:
Đỗ Thu Nương

Hữu hoa kham chiết trực tu chiết
Mạc đãi vô hoa không chiết chi

Hoa ngon thì bẻ liền tay
Chậm tay chưa chắc hoa này của anh
Bẻ hoa đừng bẻ hão cành
Lời ai như lệ tung hoành lưỡng gian
Mà trong tàn cuộc không tàn
Hơi ca một thuở tiếng đàn một phương
Hỡi ơi nàng Đỗ Thu Nương
Đàn ca độc bộ giáo phường đó ư
Lỡ nhau lầm mãi tương tư
Giòng năm tháng khác mảnh dư đồ nào
Sắc hương ngoài cả chiêm bao
Chỉ thu được ngấn hoa vào lòng tay.

Đọc Lại Người Xưa:
Trần Đào

Khả liên Vô định hà biên cốt
Do thị xuân khuê mộng lý nhân

Chàng về trong mộng đêm đêm
Trẻ như măng, thịt da mềm như tơ
Ngày qua nàng vẫn trông chờ
Tháng, rồi năm, vẫn giấc mơ liền cành
Biết đâu chàng đã trở thành
Xương tàn một nắm vô danh bên trời
Bờ sông bãi cát bồi hồi
Đã khô rồi, đã trắng rồi, biết đâu
Chữ đồng tạc lấy cho sâu
Ai hay lẻ một nét sầu đến xương
Là Nam Bắc, là âm dương
Lệ hay máu rỏ con đường nào đây.

Đọc Lại Người Xưa:
Bành Ngọc Lân

Thập vạn đại quân tề cổ chưởng
Bành Lang đoạt đắc Tiểu Cô hồi

Bành Lang đoạt Tiểu Cô về
Hùng binh mười vạn nhất tề vỗ tay
Riêng Cô Bé vẫn ngồi ngây
Xanh xanh ngàn dặm tóc mây hững hờ
Từ bao giờ đến bao giờ
Chẳng xiêu lòng núi vì thơ họ Bành
Kể chi lúc ấy đời Thanh
Sá chi người ấy là danh tướng nào
Tiểu Cô Sơn chỉ nhìn cao
Nghe Bành Lang Độ thấm vào lòng chân
Non xưa bến cũ nhập thần
Đoạt non về bến đâu cần hùng binh.